

OBERTURA DE LA REUNIÓ DEL CONSELL PLENARI DE L'ASSOCIACIÓ PER LA RACIONALITZACIÓ DELS HORARIS ESPANYOLS

Palau del Parlament, 17 de novembre de 2008

Molt bona tarda.

Il·lustres membres de la Mesa, senyors diputats, senyores diputades, senyor president de l'Associació per la Racionalització dels Horaris Espanyols, membres del Comité Ejecutivo de la Asociación para la Racionalización de los Horarios Españoles, senyores i senyors... *Tienen la traducción de mi discurso encima de la mesa.*

Com a president del Parlament de Catalunya, els dono la benvinguda a la seu del poder legislatiu català. Els vull manifestar la satisfacció que ens produeix acollir-los entre nosaltres per a la reunió del Consell Plenari de l'Associació per la Racionalització dels Horaris Espanyols.

Com va recordar Pau Casals el 1971 davant l'Assemblea de les Nacions Unides, Catalunya té antecedents parlamentaris que se situen en el segle XI, un bon exemple de la tradició i el caràcter pacífic i pactista del nostre poble. La institució que represento és hereva d'aquella tradició de diàleg i resolució de conflictes mitjançant les paraules i no pas mitjançant les armes.

Permetin-me que els faci una petita referència a la història del Parlament de Catalunya, que per extensió és la història del poble de Catalunya. Hem viscut èpoques difícils, de persecució de la nostra identitat, de prohibició de la nostra llengua. Aquesta mateixa institució fou abolida durant més de dos segles. Però som un poble tenaç, un poble amb manifesta voluntat nacional que intenta participar des de la pròpia identitat en el món del segle XXI.

I aquesta institució, que avui els dóna una càlida benvinguda, intenta servir el poble de Catalunya de la millor manera possible essent una institució oberta a la ciutadania, transparent, que treballa i legisla sobre aspectes que afecten i

condicionen el dia a dia de la gent; una institució que es preocupa per les coses que preocupen la gent.

És per aquesta voluntat manifesta del Parlament de contribuir a millorar la societat i de ser un espai de diàleg sobre els reptes d'avui que ens satisfà obrir les portes d'aquesta cambra per a la seva sessió plenària, sobre una qüestió de tanta actualitat com la necessària racionalització i flexibilització dels horaris en el nostre país.

Per començar té la paraula el senyor Ignasi Buqueras, president de l'Associació per la Racionalització dels Horaris Espanyols. Senyor Buqueras.

(...)

Gràcies, senyor Buqueras.

Acabo amb les reflexions. La conciliació de la vida laboral i personal és avui un repte acceptat per la nostra societat. I deixin-me fer-los una confessió d'entrada. Paradoxalment, davant del que esdevé un objectiu polític els representants polítics no prediquem amb l'exemple. Encara més: sovint donem un mal exemple. Els confesso que intento complir uns horaris racionals, però també tinc la certesa que no ho aconsegueixo. Tanmateix, sí que aquesta qüestió de la conciliació de la vida laboral i familiar ha estat una de les meves preocupacions, com a diputat fins i tot. Tant és així que tinc l'honor d'haver estat el primer diputat de presentar en aquesta cambra, el Parlament de Catalunya, una llei de suport a les famílies en la qual ja es defensava aquesta necessitat de fer horaris laborals més compatibles amb la vida personal, és a dir, la normalització dels horaris per millorar la qualitat de vida, per tenir una vida familiar i social més plena i per aprofitar amb més eficàcia el nostre temps.

L'ús més racional d'aquest valor tan preuat, com és el temps, comporta un procés de canvi personal, però requereix sobretot un canvi de mentalitat en la cultura del treball que tingui en compte els diferents temps de la vida de les persones. Cal que ens adonem de la necessitat i dels beneficis d'un model que permeti equilibrar el temps personal, el familiar i el laboral, uns beneficis que

tenen a veure amb la igualtat, la salut, la productivitat i la qualitat de vida, entre altres coses.

No m'hi referiré detalladament, però hi ha experiències d'èxit –IBM, Iberdrola, Google...–, experiències d'èxit d'increment de la productivitat empresarial, de fidelització i compromís dels treballadors i de millora de l'ambient laboral a partir d'una proposta de flexibilització horària, de la implantació del treball per objectius o de donar l'opció de treballar des de casa. La nostra cultura presencialista hauria de canviar cap a una cultura de l'eficiència: menys hores i més ben aprofitades.

Un altre dels aspectes problemàtics per a l'equilibri entre les hores laborals, les hores familiars i les hores de descans són els desplaçaments habituals per arribar a la feina. Els col·lapses que es produeixen a les principals vies d'accés a les ciutats, els embussos en els centres financers i els polígons industrials o les mancances dels transports públics –dels mitjans de transport públic, sovint poc adaptats als horaris laborals– fan que molta gent gastí cada dia fins a tres hores o més per anar de casa al lloc de treball i tornar.

Un estudi recent de “la Caixa” sobre quant costa anar a la feina en temps i diners estima que de mitjana un treballador gasta vuit euros el dia en els trajectes a la feina i de tornada a casa i hi dedica cinquanta-set minuts diaris. Aquest cost varia segons la zona geogràfica, de manera que els treballadors que viuen a la Comunitat de Madrid i a la ciutat de Barcelona són els que tenen una despesa més gran. L'anàlisi també demostra que els que són usuaris del transport públic hi dediquen de mitjana quaranta minuts més i cinc euros el dia. I com repercuteix això en l'economia? El cost de temps dels viatges a la feina equival a prop del 3,5 per cent del PIB de l'Estat. Aviat és dit! El 3,5 per cent del PIB de l'Estat.

Els parlo ara del Parlament de Catalunya. Durant la legislatura anterior es van introduir canvis en el reglament de la cambra i en el calendari de sessions plenàries amb l'objectiu d'aconseguir una activitat parlamentària amb un horari més racional, d'aconseguir més immediatesa entre la realitat i el seu tractament parlamentari i d'evitar en la mesura que sigui possible haver de fer sessions plenàries maratonianes. Així mateix, també vam potenciar l'ús de les noves tecnologies. Els diputats tenen una oficina mòbil, és a dir, un ordinador amb

connexió a internet, una BlackBerry que els ha de permetre evitar desplaçaments innecessaris i tenir més llibertat per a la gestió del temps.

Tanmateix —i recupero ara la idea de la complexitat dels horaris dels representants polítics—, millorar el rendiment de les nostres hores de feina no ha significat una redistribució del nostre temps a favor de la vida personal i familiar. L'encaix entre un horari i l'altre sovint és molt complex per les responsabilitats institucionals, per les del partit, per compromisos personals, per l'autoexigència o per les dinàmiques socials instaurades, per exemple organitzar un sopar oficial que comença a les deu de la nit.

Em permeto una última reflexió com a tancament d'aquestes paraules. Una societat del segle XXI —moderna, oberta, interconnectada, canviant, complexa i dinàmica— requereix múltiples horaris; requereix que les empreses, l'Administració pública i també les escoles, els bancs, els supermercats, etcètera, s'adaptin a les necessitats horàries dels ciutadans, i no a l'inrevés.

Això, que és un canvi global, es comença a veure ja com una autèntica necessitat per a la societat. Però aquest seria un llarg camí, i de segur més lent del que tots voldríem. Ara bé, això no treu que, pas a pas, anem avançant en la bona direcció.

El senyor Buqueras ens ha fet una demanda molt concreta. *El señor Buqueras nos ha pedido concretamente la petición de un grupo, de una comisión de estudio, sobre la cuestión de los horarios. Los representantes de los grupos parlamentarios aquí presentes seguro que han tomado buena nota, y estoy seguro que esto va a formar parte del debate político, que es a ellos a quien les corresponde ponerlo encima de la mesa. Por la parte que me toca, como presidente del Parlament, mi compromiso con esta noble causa de racionalizar los horarios ya sabe usted que lo tiene absolutamente.*

Res més. Que tinguin una bona estada a Catalunya, *feliz estancia en Cataluña; que su trabajo sea muy útil y productivo, que la seva feina sigui molt útil i productiva, y seguro que les quedará tiempo para disfrutar de este país.*

Muchas gracias.